

ILLUSTRATIE ELIANE GERRITS

Obama's spierballen

De laatste tijd bezoek ik zo nu en dan de lokale sportschool. Ik ben er trots op dat ik bijna 7 kilogram kan opdrukken, met spieren waarvan ik niet eens wist dat ik ze bezat. Des te groter de schok en het diepe respect toen ik Michelle Obama bezig zag in een filmpje dat Amerika aan het fitnessen moet krijgen. De First Lady drukt met gemak meer dan 15 kilogram. In iedere hand. En zonder een druppeltje zweet. Haar spierballen zijn indrukwekkend, in een zomerjurk zonder mouwen én in haar gevecht tegen discriminatie.

Als achttienjarige kwam Michelle LaVaughn Robinson vanuit een arme, zwarte wijk in het zuiden van Chicago terecht in het rijke, blanke Princeton. Een enorme cultuurschok. Tegenwoordig heeft de universiteit programma's om minderheden te begeleiden, destijds werd je gewoon in het diepe gegooid. Ze voelde zich totaal niet op haar gemak. Haar afstudeerscriptie had de titel *Princeton-Educated Blacks and the Black Community*. In de inleiding schrijft ze, ik paraphraseer: In het begin van mijn studententijd twijfelde ik er geen moment aan dat ik me in eerste en laatste instantie zou inzetten voor de zwarte gemeenschap. Mijn ervaringen in Princeton bevestigden dat alleen maar. Ik ben hier eerst zwart, dan pas student. Vanwege mijn studie hier zal ik waar-

Flessenpost uit de VS

Schrijfster Pia de Jong is met haar gezin verhuisd van Amsterdam naar Princeton, in de VS. Ze schrijft wekelijks over wat haar daar opvalt.

schijnlijk verder integreren in, en me aanpassen aan een blanke maatschappij waar ik nooit echt toe zal behoren. Dit inzicht maakt het alleen maar aantrekkelijker me in te zetten voor de zwarte gemeenschap. Maar, vervolgt ze, fantaserend over haar toekomstige leven als alumna, het zou ook kunnen dat ik hier beïnvloed word door mijn leven tussen de blanken. Dat ik voor dezelfde topscholen of topbedrijven zal kiezen als zij. Het werd inderdaad het laatste. Na Princeton studeerde ze rechten in Harvard en ging daarna werken bij een prestigieus advocatenkantoor. Ze volgde het pad van de blanke elite, ook al moest zij bij iedere stap vooroordelen bevechten. De meeste oud-studenten laten zien dat ze trots zijn op hun alma mater met bumperstickers, truien, petten en de jaarlijkse reünies. Niet Michelle Obama. Nooit keerde ze terug naar Princeton.

Ze voelt zich er nog altijd niet thuis. Afgelopen maart was ze wel in de buurt, in Newark, een van de armste en gevaarlijkste steden in New Jersey, vol disfunctionele scholen. Een plek die vergelijkbaar is met het zuiden van Chicago waar ze vandaan kwam. In een witte jurk, die haar glanzende biceps goed uitlichtte, sprak ze een zaal vol zwarte meisjes toe: „Luister niet naar de stem in je die zegt dat je er niet toe doet. Je doet er toe. *Black girls rock.*”

Direct kreeg ze de gebruikelijke kritiek over haar heen. All girls rock, niet alleen zwarte meisjes. Ze had de „rassenkaart” gespeeld. Niet voor niets werd haar afstudeerscriptie ten tijde van de laatste verkiezingen uit de universiteitsbibliotheek van Princeton verwijderd. Haar ideeën over ongelijkheid zijn nog steeds controversieel.

Terwijl haar echtgenoot zich pas onlangs krachtiger heeft durven uitspreken over de Amerikaanse „erfzonde”, is Michelle niet van plan zich in te houden. In haar fitnessvideo geeft ze ook een lesje kickboksen. Even neemt de camera het gezichtspunt in van de boksbal. Haar blauwe bokshandschoenen treffen keer op keer doel. Ik kan me ineens voorstellen hoe haar politieke tegenstanders zich moeten voelen. Dit is de echte vechter in het Witte Huis.

Reacties via pdejong@ias.edu